Wim Sonneveld, Laarzen

Ik had ze an, da's nou twaalf jaar geleden
't Was mei en zonnig met een blauwe lucht
Het was in veertig. Ik had paardgereden
En met die laarzen aan ben ik gevlucht
En met die laarzen aan heb ik gezeten
't Is nou voorbij en alles bij elkaar
Zijn we de oorlog al weer lang vergeten
Maar af en toe dan kijk ik er eens naar
Zo'n ding is op zichzelf niet zoiets raars
Gewoon, een laars
Nee, laarzen op zichzelf, daar is niets tegen
Maar kijk, wanneer het er miljoenen zijn
Miljoenen laarzen, dreunend op de wegen
En met daarachter 1 krankzinnig brein
Weet u nog wel, die laarzen, die marcheren
De laarzen, die marcheren op de maat
En die geen sterveling kan tegenhouden
Met geen geweld en met geen goede wil
En weet u nog 't geluid, dat zo benauwde
'Die laarzen houden bij mijn voordeur stil'
Nou goed, wij hier vanavond met zijn allen
We zijn er aan ontsprongen, aan die dans
En al die anderen, die zijn gevallen
Die hebben nu een - nogal dorre - krans
's Kijken, waren het er dertig miljoen
Of waren het er soms nog meer
Laten we bedenken, een volgende keer
't Zijn de laarzen, die het hem doen
Wij zeggen: 'Kijk, hoe gaat het, mevrouw Karels!'
Ze zegt: 'O dank u, werkelijk heel goed'
Dat zal ook wel, ze heeft weer zulke parels
Ze is weer dik, ze heeft alweer zo'n hoed
Soms wordt de vraag: 'Hoe gaat het?' wel eens pijnlijk
Soms is die vraag: 'Hoe gaat het?' wel eens mis
'Wat zegt u, mijn familie? Dood, waarschijnlijk
Ik ben de enige die over is'
En wij, wij leven door, we zijn 't vergeten
We hebben alles weer wat opgelapt
Maar laarzen hebben veel op hun geweten
Ze hebben heel Europa platgetrapt
En als we alles eens preciezer wisten
Van al die kind'ren zonder onderdak
Van al die zwervelingen en vermisten
Dan zaten we niet zo op ons gemak
's Kijken, waren het er veertig miljoen
Of zijn het er soms nog meer
Laten we bedenken, een volgende keer
't Zijn de laarzen, die het hem doen
Een laars is schoeisel, vervaardigd uit rundleder
Dat zegt het woordenboek, meer zegt het er niet van
En mannen zoals Rauter en Schreieder
Die hadden dat rundleder schoeisel an
En daarmee trapten ze op onze mensen
Ze trapten op het hart en op de geest
Wij zitten nu nog ernstig te bedenken
Of zij wel echt misdadig zijn geweest
Die laarzen kunnen ons nu niet meer deren
Maar in de verte dreunt een nieuw refrein
Er zullen nieuwe laarzen opmarcheren
Zolang er zoveel runderen zijn
's Kijken, wordt het dan weer net als toen
Och, hoe het dan ook mag zijn
't Is niet dat ene krankzinnige brein
't Zijn de laarzen, die het hem doen